

*Управління культури і туризму
Хмельницької міської ради
Хмельницька міська ЦБС
Бібліотеки-філії №№10, 7, 11*

Історія Південно-Західного мікрорайону міста Хмельницького

Інформаційна довідка

Хмельницький,
2011

Один із найбільших мікрорайонів, розташований на південно-західній околиці міста. Розбудова його почалася з середини 60-х років ХХ ст. на полях приміського радгоспу лікарських рослин (плантації лікарських рослин Проскурівського аптекоуправління були закладені тут ще у 1927 р.). Під час формування та інтенсивної забудови мікрорайону в 60-х роках були прокладені основні вулиці – Тернопільська, Інститутська, Молодіжна; пущено в хід два великих підприємства всесоюзного значення – радіотехнічний завод (1966 р.) та завод «Катіон» (1969 р.);

побудовано перший вищий навчальний заклад міста – технологічний інститут (заснований 1962 р., нині – Національний університет).

Інститутська вулиця

Розташована у Південно-Західному мікрорайоні міста серед масиву багатоповерхової забудови, пролягає від вул. Кам'янецької до вул. Молодіжної. Виникла у 1965 р. під час забудови нового мікрорайону на південно-західній

околиці міста як вулиця, що починалась від корпусів загальнотехнічного факультету Львівського поліграфічного інституту імені І.Федорова (звідси й назва вулиці), який вже з 1967 р. став самостійним вузом – технологічним інститутом побутового обслуговування (нині – Хмельницький Національний університет).

Молодіжна вулиця

Розташована у Південно-Західному мікрорайоні міста, пролягає від Львівського шосе до вул. Тернопільської й далі до масиву індивідуальної забудови за тролейбусним депо поблизу Ружичнянського ставу. Виникла у 1970 р. під час забудови нового мікрорайону на південно-західній околиці міста. Символічна назва підкреслювала вклад молодого покоління хмельничан у розбудову нового мікрорайону.

Молодіжний провулок

Провулок у Південно-Західному мікрорайоні міста серед масиву індивідуальної забудови, розташованого за тролейбусним депо, поблизу Ружичнянського ставу. Виник у 1994 р. як відгалуження від вул. Молодіжної.

Молодіжний проїзд

Проїзд у Південно-Західному мікрорайоні міста серед масиву індивідуальної забудови, розташованого за тролейбусним депо поблизу Ружичнянського ставу. Виник у 1994 р. як відгалуження від вул. Молодіжної.

Хотовицького вулиця

Розташована у Південно-Західному мікрорайоні міста, пролягає від вул. Тернопільської до Львівського шосе. Виникла у 1970 р. під час забудови нового мікрорайону на південно-західній околиці міста та отримала ім'я рад. діяча, колишнього наркому освіти УРСР В. Затонського (1888-1938). В 1991 р. перейменована на честь С. Хотовицького. Для увічнення імені видатного акушера і педіатра С. Хотовицького обрали цю вулицю тому, що на ній розташовані обласний будинок дитини та міський пологовий будинок (обидві споруди здано в експлуатацію у 1979 р.).

Хотовицький Степан Хомич (1796-1885) – хірург, акушер і педіатр, доктор медичних наук, академік Петербурзької Медико-хірургічної академії, основоположник вітчизняної педіатрії. Народився в містечку Красилів Старокостянтинівського повіту в родині священника, до 12 років виховувався вдома. В 1808 р. батьки відправили хлопчика вчитися у м. Острог до Волинської духовної семінарії. У 1813 р. С. Хотовицький вступив до Петербурзької Медико-хірургічної академії, яку закінчив у 1817 р. зі срібною медаллю. В числі найкращих випускників поїхав вчитися за кордон, а після повернення до Петербурга працював в госпіталі та академії. Захистивши дисертацію, займався перекладами посібників з питань акушерства й хірургії. В 1832 р. призначений головним акушером Петербурга, в 1833 р. став також головним редактором «Військово-медичного журналу». У 1836 р. С. Хотовицький очолив створену ним в академії кафедру акушерства, жіночих і дитячих захворювань, а згодом отримав дозвіл на організацію першої у Російській імперії дитячої клініки. В 1847 р. вийшла головна праця його життя – «Педіатрика», перший у Російській імперії оригінальний посібник з педіатрії.

Тернопільська вулиця

Одна з головних магістралей Південно-Західного мікрорайону. Виникла в першій половині 1960-х років під час формування та інтенсивної забудови цього мікрорайону. Пролягає від вулиці Кам'янецької до виїзду з міста у напрямку на Тернопіль. Звідси і походить назва вулиці. Тернопільська вулиця й Львівське шосе стали західними воротами нашого міста.

Тернопільська вулиця – важлива життєва артерія нашого міста. Саме тут виростили потужні підприємства.

Тернопільська, 6/1.

Управління Державної служби охорони при УМВС України в Хмельницькій області.

Державна служба охорони при МВС України – спеціалізована структура, яка з 1952 р. на високому професійному рівні забезпечує надійний захист майнових інтересів і життя громадян України.

Під захистом Служби квартири, офіси, магазини, великі торгівельні центри, важливі стратегічні об'єкти, дачні будинки тощо. В арсеналі ДСО найновітніша техніка, сучасна зброя, швидкісні авто – все, що допомагає її співробітникам ще ефективніше пильнувати спокій та добробут співвітчизників.

Фуршет

Тернопільська, 7а

Мережа магазинів сімейної покупки «Фуршет» – перша національна мережа супермаркетів, що впровадила кращі світові стандарти обслуговування. Входить до числа найбільших в Україні підприємств роздрібною торгівлі. Послуги мережі «Фуршет» спрямовані на задоволення потреб усіх категорій споживачів – від власників великого бізнесу і підприємців до студентів і пенсіонерів. Заявивши про себе у 1992 р. відкриттям декількох невеликих супермаркетів «ЛяФуршет», компанія стрімко росла та розвивалася. Наприкінці 90-х рр. керівництво ПрАТ «Фуршет» прийняло рішення про укрупнення мережі. Й уже в грудні 1998 р. в центрі Києва, на Подолі, відкрився перший національний оптово-роздрібний магазин «Фуршет», ознаменувавши тим самим початок ери вітчизняних супермаркетів. Сьогодні мережа «Фуршет» налічує 115 магазинів – у всіх регіонах України, в тому числі і м. Хмельницькому.

Хмельницький хлібокомбінат
Тернопільська,8.

Хмельницький хлібокомбінат – став до ладу у 1965 р. Нині Хмельницький хлібокомбінат, який входить у групу компаній «СТІОМІ-Холдінг» – найбільший виробник хлібобулочної продукції в регіоні. Хлібокомбінат виробляє різноманітну хлібобулочну та кондитерську продукцію.

**Хмельницький центр підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів
державної митної служби України.**

Тернопільська, 13/3

Хмельницький учбовий центр перепідготовки та підвищення кваліфікації особового складу митних органів України був створений у 1993 р.

Центр отримав у своє розпорядження 4-х поверхову будівлю площею 2040 м². Приміщення потребувало ремонту, необхідно було облаштувати навчальні аудиторії, проводити роботи з благоустрою прилеглої території.

Завдяки першому директору Хмельницького Центру **Корнійчуку Олександрю Трохимовичу**, його здатності організувати, оцінити ситуацію, вказати на шляхи вирішення будь-яких проблем, Центр стрімко почав набирати оберти. Швидкими темпами проводилися ремонтні роботи, налагоджувалися зв'язки з митними установами, формувався педагогічний склад, створювалась навчально-методична база.

Колектив Центру почав активну підготовку з організації та проведення навчання. І уже 10 березня 1994 р. у Хмельницькому Центрі було розпочато навчальний процес з проведення навчання новоприйнятих оперативних працівників.

Тролейбусний парк міського комунального підприємства «Електротранс» Тернопільська, 15/2

«24 грудня о 16.15 голова виконкому міської Ради К. Карлов перерізав червону стрічку, і перший тролейбус під оплески учасників мітингу виїхав з воріт депо. Слідом за ним, з інтервалом руху 5-7 хвилин, вирушають ще 11 машин...» – так повідомляло обласне радіо про початок тролейбусного руху в Хмельницькому. Тролейбус під №1 на вулиці міста вивели молоді водії Марія Коваль та Світлана Михальова.

Як і їх 28 колег, вони закінчили у Києві п'ятимісячні курси водіїв міського електротранспорту, пройшли виробничу практику в Полтаві.

Перша тролейбусна лінія була прокладена від «Катіону» до вокзалу і мала довжину 16 км. Регулярний рух почали здійснювати тролейбуси марки «Київ-6». Того ж року почало діяти тролейбусне управління та депо.

Незабаром контактну мережу протягнули в район Виставки та Раково. У 1973 р. пасажирів перевозили вже по трьох маршрутах, а парк тролейбусного управління налічував 79 машин (для порівняння – на початку 2000 р. у Хмельницькому було 133 тролейбуси).

Власником тролейбусної мережі хмельницького тролейбуса є місто, забезпечення перевезення пасажирів здійснює КП «Електротранс».

Державне підприємство «Новатор» Тернопільська, 17

У 1966 р. на південно-західній околиці міста стало до ладу підприємство військово-промислового комплексу.

Пересічні хмельничани зазвичай називали підприємство радіозаводом. Але мало хто із них достеменно знав, яку продукцію там виготовляли, окрім, звичайно, товарів народного споживання і яке місце йому відводилось в економічному та оборонному потенціалі тодішньої наддержави.

І це зрозуміло. Бо за радянської доби підприємство було надійно прикрито ширмою таємничості. Із цих причин на шпальти і радіоєфір рідко потрапляли матеріали про трудові будні колективу, який визначав соціально-економічне обличчя міста, був донором кадрів для молодших підприємств-побратимів так званої «оборонки» –

заводів «Катіон», «Темп», «Нева» тощо. А про окрему книгу чи кінофільм тоді

ніхто не посмів би і подумати. Зі зміною та переосмисленням суспільно-політичних цінностей нарешті привідкрито і цю ширму «секретності».

У 70-х роках було освоєно серійне виробництво вузлів для бортових прицільних систем винищувачів МІГ-21 та МІГ-23, а також апаратури повітряної розвідки (оптична та радіоелектронна), яка успішно застосовувалася на літаках СУ-24, МІГ-25 та ТУ-22 фронтової та тактичної розвідки, виробництво плоских мікромодулів – на той час найсучаснішої елементної бази для розвитку стратегічного ракетобудування, авіації та космонавтики. Тоді ж із заводського конвеєра зійшли унікальні літакові відповідачі і сервісна апаратура для їх обслуговування, якою комплектувалися усі літаки військової та цивільної авіації.

Упродовж багатьох років колектив був і досі залишається монополістом з виготовлення цієї продукції, на яку завжди є попит на ринках країн далекого та близького зарубіжжя. Заводчанами також було освоєно випуск системи близької навігації і посадки літальних апаратів на палуби авіанесучих крейсерів. Унікальна матеріально-технічна база, інтелектуальний потенціал підприємства використовувалися для відпрацювання технологій випуску нових видів радіоелектронної та радіолокаційної техніки. Заводські фахівці брали участь у створенні системи далекого радіолокаційного виявлення літальних апаратів «Шмель» – аналога американської системи «АВАКС». і освоїли серійне виробництво її важливих складових. Також було поставлено на конвеєр випуск бортової радіолокаційної станції бокового спостереження «САБЛЯ» та «ШОМПОЛ», комплекси лазерної розвідки «ШПИЛЬ». Водночас здійснено велику підготовчу роботу щодо серійного виробництва основних блоків і вузлів радіолокатора наземної мобільної системи протиповітряної оборони середньої дальності «БУК-М2», яка виявляла, супроводжувала і знищувала аеродинамічні та балістичні цілі, зокрема і на низьких висотах.

Важливим етапом у розвитку підприємства було освоєння випуску радіолокаційного прицільного комплексу «Н019» для винищувачів СУ-27 та МІГ-29, а також сервісної апаратури для їх обслуговування та складових прицільного комплексу «НОО1» для винищувачів СУ-27. Державне підприємство «Новатор» – єдине в Україні з виготовлення цієї продукції. Задля гарантованого забезпечення серійного виробництва створено відповідну виробничу інфраструктуру для потужної НВЧ-техніки з екран-камерами для випробування виробів у різних кліматичних режимах, системи метрологічного забезпечення, розроблено і освоєно виробництво експлуатаційно-ремонтної апаратури для перевірки параметрів, якості ремонту виробів та блоків. Тісні наукові і комерційні зв'язки з російськими підприємствами-розробниками цієї продукції дають можливість колективу брати активну участь у модернізації виробів, вузлів та блоків.

Певна річ, тонкощами найсучасніших на той час технологій та виробничого обладнання могли опанувати лише справжні професіонали, фахівці, як то кажуть, від Бога. Завод завжди пишався своїм неоціненним скарбом – золотими кадрами. Недарма ж 178 трудівників підприємства у ці роки були удостоєні високих державних нагород, а колектив двічі отримував Перехідний прапор Ради Міністрів СРСР і стільки ж разів – Диплом всесоюзної виставки досягнень

народного господарства, неодноразово заносився на обласну та міську Дошки Пошани.

Збігали роки, змінювалися вивіски на фасаді підприємства, якому довелося пережити і горбачовську перебудову, і її похідну – конверсію.

Найтяжчі випробування випали на долю колективу на перехрестях перехідного періоду до ринкової економіки: втрата зв'язків з підприємствами-суміжниками, галопуюча інфляція, фінансова розбалансованість тощо. Проте і на цих крутих та звивистих стежках заводчани не розгубили найкращих свої професійних набутоків. Доводилося швидко переорієнтовувати виробничі потужності на випуск мирної продукції, вдосконалювати структуру управління, змінювати ідеологію виробництва і ринкових стосунків, психологію робітників та інженерно-технічних працівників. Відтак номенклатура виробів підприємства поповнилася телевізором «Горизонт», лічильниками газу, гарячої та холодної води, автоматичними вимикачами, пристроями захисного відключення електричного струму, сучасною медичною апаратурою, радіообладнанням для залізниць, іншими виробами, що виготовляються на замовлення вітчизняних та зарубіжних фірм. Спільно з білоруськими та китайськими партнерами освоєно виробництво сучасних плоско панельних телевізорів нового покоління на рідких кристалах «Новатор». Водночас взялися за реконструкцію та модернізацію виробничих потужностей. Прикро лише, що за кризові роки колектив залишило чимало професіоналів.

Біля керма колективу стояли чотири директори, проте всі вони залишили вагомий внесок у житті підприємства. Першим, хто ступив на будівельний майданчик, підписав перший наказ про створення заводу «Радіоприлад», забив перший кілок у підмурівок майбутнього гіганта, а невдовзі радів зведеним стінам адміністративного корпусу і каркасам перших цехів був Коровін Павло Іларіонович (очолював дирекцію лише рік). Коли ж в обласному центрі було введено в дію завод «Радіоприлад» і постало питання, кому очолити його колектив, вибір випав на Курощонова Олексія Миколайовича – першого секретаря Хмельницького міськкому Компартії України. Завдяки його титанічній праці, вольовому цілеспрямованому характеру, підприємство зросло і зайняло гідне місце на ринку озброєнь держав колишнього Варшавського військового договору. Змінилася й назва підприємства на «Хмельницький радіотехнічний завод», а згодом на виробниче об'єднання «Новатор». Курощонов зумів практично на пустому місці створити добре розвинуту соціально-господарську інфраструктуру, високотехнологічне виробництво. Тисячі квадратних метрів житла, гуртожитки, профілакторії, розвиток мистецького життя та спорту. Олексій Миколайович пропрацював директором з 1965 по 1986 рр.

Наказом Міністра радіопромисловості СРСР від 23.12.1985 р. Генеральним директором виробничого об'єднання «Новатор» призначено Бориса Миколайовича Кулігіна. У непрості часи судилося йому очолити колектив з багатими традиціями. Та якщо від багатьох заводів «оборонки» на економічній карті Хмельниччини залишилися лише назви і ностальгійні спогади, то колектив «Новатора» не лише зумів вистояти у хаосі так званих ринкових реформ, а й закласти підвалини майбутньої стабілізації виробництва.

Наказом Міністра Машпрому України від 08.02.1993 р. Генеральним директором виробничого об'єднання «Новатор» призначено Анатолія Андрійовича Вдовиченка. З ініціативи новопризначеного директора було розроблено широкомасштабну програму не виживання, а розвитку виробництва в умовах економічної нестабільності. У червні 1993 року було зареєстровано два державні підприємства: Хмельницький радіотехнічний завод та виробниче об'єднання «Новатор» у складі: ДП ХРТЗ на правах головного підприємства, Берегівський радіозавод на Закарпатті, «Кристал» (м. Ярмолинці) та «Рекорд» (м. Новоград-Волинський на Житомирщині). Водночас було реформовано і внутрішньозаводські структури управління виробництвом. Зокрема, ліквідовано громіздкі підрозділи, натомість створено більш мобільніші, що дало змогу оперативніше реагувати пропозиціями на попит ринку. При цьому слід було передусім зламати психологію заводчан, спрямувати зусилля колективу у конструктивне русло. Така реорганізація допомогла пом'якшити наслідки кризової ситуації. Так, у найскрутніші роки підприємство очолив не просто директор, а високопрофесійний менеджер. З 2004 р. назва підприємства стала брендом заводу, себто торговельною маркою «NOVATOR», якою маркуються товари цивільного призначення, а також таку назву отримали телевізори принципово нового покоління – пласкопанельні на рідких кристалах.

Сьогодні «Новатор» продовжує займати провідні позиції у радіоелектронній галузі країни.

Завод «Катіон» Тернопільська, 19.

Підприємство електронної промисловості, стало до ладу в 1969 р., було одним із найбільших на теренах СРСР виробником конденсаторів. В 1971 р. розпочато випуск міні-телевізорів «Електроніка». В 1977 р. на базі заводу «Катіон» створено ВО «Катіон», в яке також увійшов науково-дослідний інститут «Букон». В 1983 р. на «Катіоні» випущено мільйонний телевізор, завод вийшов на міжнародний ринок – 2/3 продукції йшло на експорт (Італія, Німеччина, Польща та ін.). З 2006 року – товариство з обмеженою відповідальністю Хмельницький завод «Катіон». Голова правління – **КОСТОВСЬКИЙ ЄВГЕНІЙ ДМИТРОВИЧ.**

Навчально-виховні заклади

Державний навчальний заклад «Вище професійне училище №11 м. Хмельницького» Тернопільська, 15/2.

Хмельницьке технічне училище №1, створене згідно наказу Вінницького міжобласного управління профтехосвіти, у травні 1966 р. на базі Хмельницького радіотехнічного заводу.

У 1976 р. здані в експлуатацію навчальні корпуси училища на 700 учнів.

У 1984 р. Хмельницьке середнє професійне училище №11 розпочало

підготовку робітничих кадрів з наданням їм середньої освіти.

У 2000 р. навчальний заклад одержав статус Вищого професійного училища №11 та перепрофілювався на підготовку висококваліфікованих робітничих кадрів у сфері ремонту автотранспорту та побутової техніки. У 2010 р. після чергової атестації училище отримало назву Державний навчальний заклад «Вище професійне училище №11 м. Хмельницького».

З листопада 2007 р. ВПУ №11 очолює Відмінник освіти України, лауреат медалі ім. Макаренка **Василь Михайлович Селізар**.

Технологічний багатoproфільний ліцей Тернопільська, 14

Технологічний багатoproфільний ліцей розпочав свою діяльність як середня школа №4 м. Хмельницького у 1970 р.

Рішенням міської ради від 21.06.2000 р. школу було реорганізовано в навчально-виховне об'єднання №4 «Загальноосвітня школа – дитячий садок», шляхом злиття загальноосвітньої школи I-III ступенів №4 та дошкільного закладу №7.

15.05.2002 р. Хмельницька міська рада приймає рішення про створення навчально-виховного об'єднання №4 «Дошкільний заклад – загальноосвітня школа I ступеня» та Технологічного багатoproфільного ліцею із загальноосвітніми класами II-III ступенів у складі навчально-науково-виробничого комплексу Технологічного університету Поділля (сьогодні Хмельницький національний університет) із конкурсним відбором до 10-х класів.

З 2007 р. ліцей – експериментальний навчальний заклад Академії педагогічних наук України.

Першим керівником школи було призначено Катеренюка Івана Степановича, який працював директором до 1977 р. З 1978 р. на посаді директора у закладі працювали: Панченко Е.І., Шуляк О.О., Бобровник О.Г., Козубняк В.Р. З 1996 р. директором школи працює Курманський Юрій Іванович.

Серед випускників школи такі відомі люди як Гурєєв Іван Юрійович – керівник ансамблю «Подольничик»; Робул Сергій – генерал армії; Матросов Олександр – режисер-документаліст; Ярошевич Ірина – редактор газети «Голос України»; Дацюк Олександр – архієрей Преображенського собору; Кисіль Юрій – заступник міністра МНС України; Дутчик Юрій – нейрохірург та інші.

Відповідно до експериментального дослідження «Організація допрофільної підготовки та профільного навчання», що проводиться у ліцеї разом із Академією педагогічних наук, у ліцеї відбувається забезпечення допрофільної підготовки учнів, а навчання у 10-х, 11-х класах здійснюється у 6-ти профільних групах за профілями:

- Технологічний (інформатика) (інформатика, програмування, алгоритмізація);
- Фізико-математичний (фізика, математика, практична фізика, прикладна математика, комп'ютерне креслення);
- Економічний (економіка, маркетинг, малий бізнес, менеджмент, власна справа, сімейна економіка);
- Правовий (правознавство, історія держави і права України, громадянознавство, права людини, людина і суспільство, європейський вибір України, релігієзнавство);
- Хіміко-біологічний (хімія, основи аналітичної хімії біологія, екологія, фітотерапія);
- Іноземна філологія (англійська мова, німецька мова, країнознавство, переклад).

Технологічний багатопрофільний ліцей – це унікальна середня освіта:

- допрофільна підготовка (8 класи: вступ для програмування, практичне право, хімія та екологія, ділова активність, задачі з модулями; 9 класи: нові інформаційні технології, молекулярні основи генетики, громадянська освіта, задачі з параметрами, економічна та соціальна географія України);
- навчання в 6-ти профільних групах в 10-11-х класах;
- новітні технології навчання;
- різноманітні освітні проекти;
- нові інформаційні технології (3 сучасні комп'ютерні класи, під'єднані до мережі Internet);
- широке використання науково-технічної бази Хмельницького національного університету (бібліотека, лабораторії, технічне обладнання);
- профільні спецкурси викладаються науковцями ХНУ;
- в приміщенні ліцею функціонує кафедра прикладної математики ХНУ;
- виконання досліджень та написання науково-дослідницьких робіт ліцеїстами під керівництвом викладачів ХНУ;
- психологічний супровід (у тому числі спецкурс «Основи вибору професії»);
- комфортні умови навчання та відпочинку (у ліцеї діє учнівське самоврядування, учнівський президент та уряд; працюють гуртки та секції: туристичний, школа «Лідер», «Дебати», «Проба пера», «Пізнай себе», «Моделювання одягу», «Господарочка», «Хімоша», екологічний, «Юний журналіст», клуб «Пошук», театральний, вокально-хоровий, «Козаки Поділля», «Січові стрільці», спортивні ...).

Наукова діяльність вчителів та учнів.

Вчителі ліцею, що мають друковані видання:

- Бродюк І.Г. автор науково-методичних статей та розробок уроків з методики викладання фізики;
- Ратушняк С.П. автор підручників, посібників, довідників, практичних збірників, статей з правознавства;
- Кундельський В.В. автор статей з історії України та історичного

краєзнавства, автор-ведучий понад 100 телепередач, член спілки журналістів України;

- Сідько О.П. автор статей та розробок уроків з української літератури. Вчителі ліцею Бекас Д.Л., Ратушняк С.П., Рибак Т.А. є тренерами й проводять міські, обласні, всеукраїнські навчально-методичні семінари з громадянської історичної та правової освіти та з використання передових педагогічних технологій в навчанні та управлінні.

Технологічний багатопрофільний ліцей м. Хмельницького – це навчальний заклад, у якому використовуються сучасні передові педагогічні технології у поєднанні із досягненнями науково-технічного прогресу.

Хмельницький професійний ліцей електроніки Тернопільська, 40/1

Директор: **Росквас Анатолій Іванович**

Технічне училище №18, наказом Державного комітету по професійно-технічній освіті від 11.06.1975 р №73 створено, як філію ТУ №1. Філія готувала робітників з таких професій:

- Складальник конденсаторів;
- Монтажник радіоелектронної апаратури та приладів;
- Слюсар механоскладальних робіт.

Перший набір учнів складався з 12 навчальних груп, в яких навчалось 372 учні. Наказом №1 від 16.07.1975 р було призначено першим директором, відповідно до наказу по Хмельницькому управлінню ПТО №55 від 15.07.1975 р. Шевчука Антона Івановича, фахівця, людину творчу, ініціативну. Він приклав чимало зусиль для прискорення будівництва училища, за його сприяння проведено меліорацію території, де було побудовано стадіон.

У 1976 р. набрано 562 учні. Сформовано 18 навчальних груп. Відкрито нові професії:

- токар
- фрезерувальник.

1977 р. – виробництво одержало 552 молодих робітників. 1 вересня 1977 р. в училище зараховано 557 учнів. Відкрита нова професія «Слюсар-ремонтник».

У 1977 р. розпочато будівництво дев'ятиповерхового гуртожитку по вулиці Тернопільській.

У листопаді 1980 р. згідно наказу обласного комітету профтехосвіти №30 від 05.11.1980 р. колектив ТУ №8 очолив Присяжнюк Едуард В'ячеславович.

Серйозні зміни в навчанні внесло введення середньої освіти. 31 вересня 1986 р. відбувся перший набір в училище на базі неповної середньої освіти терміном 3 роки навчання. Професії:

- Складальник радіодеталей;
- Монтажник радіоелектронної апаратури та приладів;
- Верстатник широкого профілю.

У 1993 р. введена нова професія – «Радіомеханік з обслуговування та ремонту радіотелевізійної апаратури». В виробничому корпусі була обладнана телерадіомайстерня.

Статус професійного ліцею електроніки ПТУ №18 отримав у вересні 2003 р.

Хмельницька приватна школа «Гармонія» Молодіжна, 12/1

Хмельницька приватна школа «Гармонія» – це повний комплекс освітньо-виховних послуг для дітей від 2 до 18 років, який включає в себе дитячий садок, підготовчу групу, початкову, основну і середню школу.

Історія, а точніше, передісторія розпочалась у 1994 р., коли група ініціативних, талановитих спеціалістів, опираючись на сучасні досягнення світової педагогіки і психології, вирішила створити курси підготовки дітей до початкової школи. Результати діяльності виявились настільки вдалимими і цікавими, що батьки дітей, які відвідували ці курси, запропонували продовжити співпрацю та організувати школу. Серед ініціаторів були також працівники центру соціальної служби для молоді – Дикарєв О.В., Шелепало О.О., також психологи Приходченко Н.П., Бачеріков Ю.Г. Пізніше до них долучились Погребний С.М. та Олійник І.В.

Так у вересні 1995 р. в нашому місті з'явився перший клас приватної загальноосвітньої школи «Гармонія». Засновником школи став кандидат фізико-математичних наук Шелепало Олег Олександрович.

У 2003 р. при школі почав функціонувати дошкільний виховний заклад з ясельною та змішаною групами.

Поступово, рік за роком, набиралися нові перші класи і школа дорослішала разом зі своїми вихованцями. У 2006 р. відсвяткували перший випуск 11 класу, класу з якого все і починалось. Директор – Проскурівська Валентина Петрівна.

Хмельницького інституту конструювання моделювання швейних виробів (ХІКМШВ) Молодіжна, 12/1

Засновано у 1992 р. як приватний вищий навчальний заклад (єдиний в Україні приватний навчальний заклад з даної спеціальності), який акредитований за III рівнем.

Засновник і ректор Хмельницького інституту конструювання моделювання швейних виробів (ХІКМШВ), кандидат економічних наук, доцент, відмінник освіти України Радомський Володимир Антонович

Матеріально-технічна база: 3 швейні лабораторії на 50 робочих місць, 2

комп'ютерні класи, АРМ «Конструктор», бібліотека, читальний зал, актовий зал, кафе.

Студенти беруть активну участь у міжнародних конкурсах та фестивалях молодих дизайнерів, зокрема «Адміралтейська голка» (Санкт-Петербург), «Барви осені», «Хрустальна надежда» (Київ), «Барви поділля» (Хмельницький), Мода АнтиСНІД (Львів), «Золотая нить» (Херсон).

Хмельницький Національний університет вул. Інститутська, 11

Хмельницький національний університет – найбільший на Поділлі вищий навчальний заклад, який готує спеціалістів з багатьох галузей знань і проводить навчальну, методичну, наукову та виховну роботу. За час свого існування він пройшов шлях від загальнотехнічного факультету Українського поліграфічного інституту до Хмельницького національного університету, який має найвищий IV рівень акредитації. До 1962 р. Хмельницький був єдиним обласним центром України, який не мав жодного вищого навчального закладу.

В той же час, бурхливий розвиток промисловості міста і області, вимагав притоку значної кількості інженерно-технічних кадрів. Цю проблему певною мірою могло розв'язати створення хоча би загальнотехнічного факультету від якогось існуючого інституту, що саме й ініціювали міські та обласні органи влади. 6 червня 1962 р. ректор Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова (Львів) В.Шпиця, виконуючи розпорядження міністра вищої та середньо-спеціальної освіти УРСР, підписав наказ з організації загальнотехнічного факультету від свого вузу у Хмельницькому. З цієї, на перший погляд, буденної події розпочинається історія розвитку й становлення першого вищого навчального закладу міста.

Спочатку факультет був розміщений у колишньому приміщенні міської друкарні, що розташовувався в старому будинку на розі Театральної і Грушевського (нині на місці цього будинку – «Промінвестбанк»). Але, маючи на меті перспективу створення самостійного вузу, облвиконком вирішив в 1963 р. для потреб факультету передати нещодавно побудований навчальний корпус школи-інтернату на вулиці Фрунзе (нині – Кам'янецька), 112. Саме цей триповерховий корпус на околиці міста став першим навчальним корпусом новоствореного вузу. На той час місце, де розташовувався факультет, справді було околицею Хмельницького. Південно-Західного мікрорайону ще не існувало – на його місці простягалися сади та поля радгоспу лікарських рослин. Зараз важко повірити, що там, де нині побудовані споруди студентського містечка і

багатоповерхові будинки, колись квітували поля опійного маку, які нікого не цікавили. Про наркоманію, що існувала десь «за кордоном», наші люди знали хіба що з газет.

У 1962 р. на перший курс загальнотехнічного факультету було зараховано 250 студентів та ще 200 переведено на старші курси з інших вузів. Першим деканом призначили Семена Михайловича Ганжурова. В 1966 р. факультет отримує статус філіалу Українського поліграфічного інституту, а з вересня 1967 р. стає самостійним навчальним закладом – Хмельницьким технологічним інститутом побутового обслуговування (ХТПО). В ньому діяло 3 факультети, загальна кількість студентів сягнула 1500 осіб, на 9 кафедрах працювало 65 викладачів і лаборантів. Першим ректором став той же С.Ганжуров.

У 1974 р. ректором призначили Радомира Сіліна, який перебував на цій посаді 27 років і зробив вагомий внесок у розвиток інституту. ХТПО перетворюється на багатопрофільний вуз, проведена масштабна розбудова інституту (будують нові навчальні корпуси, гуртожитки, спорткомплекс, житлові будинки тощо), з 1994 р. інститут акредитований за IV-м рівнем і отримав статус Технологічного університету Поділля (ТУП). На початку 2002 р. тут було 11106 студентів, понад 600 викладачів, в числі яких 47 докторів наук і професорів та 319 кандидатів наук і доцентів, 8 факультетів, 32 спеціальності, 8 навчальних корпусів, 5 багатоповерхових гуртожитків.

Нова сторінка в історії вузу відкрилася наприкінці 2003 р. – в грудні Технологічний університет Поділля отримав статус класичного та став державним університетом, а з серпня 2004 р. йому присвоєна найвища категорія. Відтепер він носить назву Хмельницький Національний університет.

**Хмельницький торговельно-економічний коледж
Київського національного торговельно-економічного університету
вул. Кам'янецька, 114**

Сучасний навчальний заклад – Хмельницький торговельно-економічний коледж Київського національного торговельно-економічного університету пройшов кілька етапів розвитку.

I етап – 1965-1969 рр.

Директор – ветеран Великої Вітчизняної війни Кушнір Василь Петрович.

Наказом Міністерства торгівлі №191 від 15.05.1965 р. з 1 липня 1965 р. на базі існуючої школи торгово-кулінарного учнівства

створено Хмельницький технікум радянської торгівлі. Перший прийом здійснювався на базі 8-річної школи в 1965 р.

Перший випуск спеціалістів у технікумі відбувся в 1967 р., в кількості 30 осіб – студентів заочної форми навчання за рахунок студентів, які в 1965 р. були

переведені з Могилів-Подільського технікуму системи Міністерства торгівлі.

Перший випуск спеціалістів з денної форми навчання технікуму відбувся у 1968 р. Це було 111 товарознавців-випускників.

Техніки-технологи випускалися навесні 1969 р.

II етап 1969-1986 рр.

Директор – ветеран Великої Вітчизняної війни, Іващенко Андрій Микитович з династії працівників торгівлі.

Навчальний заклад розвивався, було збудовано чотирьохповерхове приміщення студентського гуртожитку по вул. Тернопільська, 5.

Викладачі співпрацювали з міським та обласним управліннями торгівлі з розвитку освітянських технологій, впроваджували ділові ігри та заняття на підприємствах – базах практики.

Технікум перейшов на підготовку спеціалістів на базі повної середньої освіти з 1980 р.

III етап 1986-1991 рр.

Директор – Гурницька Лідія Яківна – заслужений працівник освіти, депутат Хмельницької міської ради народних депутатів.

У 1987 р. в технікумі розпочато підготовку спеціалістів за цільовими замовленнями для Хмельницького облплодоовочпрому, всього було підготовлено до 150 спеціалістів у 5 групах.

У 1987 р. закінчено будівництво їдальні коледжу.

За наказом Міністерства торгівлі України №91 від 19.01.1991 р. технікум було перейменовано у Хмельницький комерційний технікум і розпочато підготовку фахівців за спеціальністю «Комерційна діяльність».

IV етап 1991-2000 рр.

З 1991 по 1996 р. в технікумі здійснювалася підготовка спеціалістів – товарознавців непродовольчих товарів для торговельних підприємств Вінницької області за державним замовленням.

З 1998 р. в технікумі розпочата підготовка фахівців зі спеціальності «Фінанси» та «Біржова діяльність».

З 1997 р. наказом Міністерства освіти України №128 п.3 від 20.06.1997 р., технікум перейменовано у Хмельницький економічний технікум і включено до складу Київського державного торговельно-економічного університету.

V етап 2000-2008 рр.

Директор – Гурницька Лідія Яківна – заслужений працівник освіти, депутат Хмельницької міської ради народних депутатів

У 2000 р. Київський державний торговельно-економічний університет перейменовано у Київський національний торговельно-економічний університет.

З 2005 р. розпочалась підготовка молодших спеціалістів за спеціальностями «Комерційна діяльність» і «Діловодство».

За наказом КНТЕУ №258 від 31 січня 2006 р. відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України №45 від 26 січня 2006 р. «Про реорганізацію Хмельницького економічного технікуму КНТЕУ» створено Хмельницький торговельно-економічний коледж КНТЕУ як відокремлений структурний підрозділ Київського національного торговельно-економічного університету, з

окремими правами юридичної особи на базі Хмельницького економічного технікуму КНТЕУ, що ліквідується.

В цей період в коледжі особлива увага приділялась навчанню викладачів в аспірантурі та магістратурі.

VI етап з 2008 рр.

Директор – Трішкіна Ніна Іванівна – кандидат економічних наук, член науково-методичної комісії з економіки та підприємництва підкомісії з товарознавства і торговельного підприємництва, викладач вищої категорії, викладач-методист.

Вище професійне училище №4

вул. Інститутська, 10

З турботою про молодь і було засновано 22 травня 1966 р. професійне училище №4, як навчальний заклад для підготовки кваліфікованих робітників будівельної промисловості Хмельницької області.

Навпроти Національного університету вабить око ошатна будівля, що стоїть в оточенні доглянутих насаджень. Високі каштани, золотисті верби, що зійшли отут, здається, саме вони оберігають той затишок, що оселився у цих світлих, чистих та прозорих приміщеннях. У двох будинках, з'єднаних один з одним, розміщуються навчальні кабінети, просторий спортивний зал, чудовий актовий зал. У третьому будинку, який з'єднаний з двома іншими зручним переходом, розмістилися виробничі майстерні.

За роки існування в училищі підготовлено понад 13 тисяч кваліфікованих робітників для будівництва. З них 1,5 тисячі закінчили училище з відзнакою. Трудові звершення випускників та інженерно-педагогічних працівників справді широкі – це відбудова Молдови після землетрусу, будівництво архітектурних ансамблів Олімпійського містечка в Москві, відбудова Славутича після Чорнобильського лиха. Чимало об'єктів зведено руками випускників училища в місті Хмельницькому: Центральний універмаг, театр ім. Петровського, Палац піонерів, будинок молоді «Проскурів», школи, лікарні, поліклініки тощо.

У серпні 2000 р. училище набуло статусу вищого професійного училища. Тут все заохочує до знань. У вестибюлі центрального корпусу привертають увагу слова: «Ваше бажання та можливості – шлях до успішної кар'єри». До послуг майбутніх будівельників – багатий книжковий фонд бібліотеки, затишна читальна зала, навчальний корпус, де розміщені 24 кабінети і лабораторії для теоретичного навчання. У 10 виробничих майстернях учні набувають практичних навичок. До послуг учнів суспільно-побутовий комплекс: затишний гуртожиток, простора їдальня, сучасні актовий, спортивний та тренажерний зали.

Навчально-виховний комплекс №6
(в минулому середня школа №5)
вул. Молодіжна, 5/1

У зв'язку з розвитком промисловості міста у південно-західному мікрорайоні з'явилися два заводи союзного значення – радіотехнічний завод та завод «Катіон», які потребували великої кількості робітників. А тому почалася забудова мікрорайону, збільшилась кількість населення, у тому числі й дітей. У мікрорайоні функціонувала в кінці 60-х на початку 70-х років лише одна школа, яка не могла помістити всіх дітей, які проживали по вул. Інститутській, Тернопільській, Молодіжній,

Затонського, Львівському шосе. А тому в 1973 р. по вул. Молодіжній розпочалося будівництво нової школи, розрахованої на 960 учнів.

У 1974 р. 30 серпня на урочистій лінійці будівельники вручили символічний ключ директору школи Мельнику Віталію Захаровичу. Досвідчений керівник, людина з великим педагогічним стажем і організаторськими здібностями, він зумів створити колектив односторонців, які з перших же днів почали творчо працювати, згуртовуючи навколо себе учнів. Так розпочалася історія школи, просторі і світлі класи якої наповнила галаслива дітвора.

У 21 класі навчалось перший рік майже 700 учнів, працювало 42 вчителі. Нелегким був отой перший 1974-75 навчальний рік. Якщо у перші класи прийшли майже всі учні, які жили в мікрорайонах школи, то у середні й старші, а особливо у старші класи, школи міста віддали, відверто кажучи, не найкращих учнів.

Завданням директора школи, його заступників, всього педагогічного колективу було згуртувати учнівський колектив, зробити цікавим педагогічний процес, облаштувати школу, зробити її справжнім другим домом для дітей.

У школі почали працювати методичні об'єднання, обладнувалися майстерні, зали, навчальні кабінети, постійно поповнювалася шкільна бібліотека.

Коли сьогодні пройти територією школи, то можна побачити велику кількість дерев. А тоді, в перший рік існування школи, їх не було. Перші старшокласники озеленювали рідну школу. Учні не лише вчилися, а й працювали. Трудові бригади перших десятиріч існування школи постійно допомагали в збиранні врожаю колгоспам сіл Чабани, Ружична, Ружичанка, Лісові Гринівці, Гвардійське, Чорний Острів. Не один рік старшокласники збирали лікарські рослини в радгоспі Лісових Гринівців.

А якою захоплюючою була праця в трудовому таборі с. Пасічна Старосинявського району, де старшокласники збирали хміль!

Шефом школи став робітничий колектив заводу «Катіон». І якщо завод допомагав школі, то й школа постійно допомагала заводу. У конденсаторному цеху кожного дня працювали за графіком під керівництвом інженерів-педагогів Дроздовської Г.І. та Жихоревої В.М. бригади учнів-старшокласників.

Але головним у роботі колективу стало підвищення ефективності навчально-виховного процесу та якості знань учнів з кожного предмета. Адміністрація школи та методичні об'єднання розробили і провели цілий ряд заходів щодо підвищення рівня навчального процесу. Це і вивчення питань теорії та практики навчання і виховання (на теоретичних семінарах), і втілення передового педагогічного досвіду в практику роботи вчителів (під час проведення методичних тижнів). У практику роботи школи увійшло колективне планування уроків найважчих тем певного курсу, обговорення їх, досвідчені вчителі проводили випереджувальні відкриті уроки для молодих учителів. Кабінети оснащувались технічними засобами навчання, в них з'явилися навчальні діафільми, кінофільми, велика кількість грамплатівок. Досвідчені вчителі разом з творчою молоддю готували дидактичний і роздавальний матеріал, розробляли тематику і види творчих робіт учнів, тексти самостійних і контрольних робіт, планували і розробляли лекції, семінари, практикуми, співбесіди.

У 1976 р. відбувся перший випуск.

Школа впевнено ставала одним із лідерів у місті. У 1982 р. в кабінеті директора з'явився перехідний червоний прапор, яким нагородили колектив за перемогу в змаганні між школами міста. А в 1984 р. школа була занесена на міську дошку Пошани, як одна з кращих шкіл міста.

Регулярно працювали гуртки, секції, шкільний хор та вокальна група. Вони неодноразово займали на оглядах призові місця, а театральній студії, якою керував заслужений артист України Нелюба М.Й., могла позаздрити будь-яка школа міста.

У 1995 р. в розпорядження школи перейшло приміщення дитячого садочку, який знаходився поруч зі школою. Школа почала працювати в одну зміну.

У 2000 р. на урочистій лінійці директор школи Мельник В. З. передав символічний ключ від школи новопризначеному директору Собко Наталії Анатоліївні, до речі, випускниці школи. Мабуть, у місті не знайдеться іншої школи, яку б очолював її колишній випускник. Учитель-методист, відмінник освіти України, має дві вищі освіти, пройшла шлях від учителя початкових класів, педагога-організатора, заступника директора з навчально-виховної роботи в початкових класах до директора школи. Їй притаманні велика енергія, наполегливість у досягненні мети, прекрасні організаторські здібності, прагнення осягти нове, прогресивне в навчально-виховному процесі.

Школа №5 стала навчально-виховним комплексом №6, де поряд із школою І-ІІ ступенів функціонує ліцей економічного профілю. У його становленні велика заслуга теперішнього директора.

За останні роки значно зміцнилася матеріально-технічна база школи – якісно відремонтовані класи і кабінети, спортивний зал, актовий зал, створений історичний зал.

Спеціалізована загальноосвітня школа № 27 з поглибленим вивченням предметів естетичного циклу

1 вересня 1989 р. загальноосвітня школа №27 прийнята в експлуатацію. Загальна площа приміщення 2700 м². Директором школи призначено Долинського Анатолія Борисовича, який на той час був наймолодшим серед директорів міста.

У 2000 р. почалася тісна співпраця школи з Хмельницьким національним університетом. Систематично проводяться спільні науково-практичні конференції та методичні семінари, у яких беруть участь викладачі з різних регіонів України. У школі створено галерею творчих дитячих робіт, яку відкривав тодішній міністр освіти Василь Кремень. Виставки творчих дитячих робіт у школі організовуються систематично.

У 2001 р. школа отримала новий статус – спеціалізована загальноосвітня школа №27 з поглибленим вивченням предметів естетичного циклу. Метою роботи школи є естетичний розвиток учнів, що передбачає формування гармонійно розвиненої особистості, забезпечення умов для реалізації здібностей, обдаровань і творчих запитів кожної дитини засобами мистецтва; зближення з естетичною культурою сучасності, поширення дизайнерської освіти на різних виховних і освітніх рівнях. У школі створені всі умови для дітей, які хочуть розвинути свої здібності і таланти в галузі мистецтва. Набуті знання з дизайну діти часто використовують у своєму житті.

На базі школи з 2001 р. проводиться міський фестиваль образотворчого мистецтва «Подільський пролісок», який проходить щорічно. На фестивалі діти з різних шкіл мають можливість проявити свої здібності і талант.

Учні школи є переможцями різноманітних всеукраїнських і міжнародних конкурсів.

Дирекцією школи постійно організовуються екскурсії для учителів у різні міста України з метою обміну досвідом, а також ознайомлення з архітектурними спорудами і пам'ятками. Для учнів організовуються екскурсії у різні міста України та у Карпати.

Для різноманіття шкільного життя для учнів проводиться безліч цікавих заходів: Свято прикольної моди, День навпаки, «Міс школи», «Свято нової моди», «День захисника вітчизни», «8 Березня», «Посвята в подолянчики», новорічні розваги біля ялинки, «Вечори зустрічі із випускниками» та багато ін.

Будинок молоді «Проскурів» вул. Хотовицького, 2

Знаходиться по вул. Хотовицького. Раніше це було приміщення колишнього кінотеатру «Проскурів».

«Молодіжний центр є сучасним закладом для відпочинку молоді. Поки що у приміщенні задіяний лише один зал. Тут будуть працювати клуби за інтересами, проводитимуться вечори, тематичні дискотеки, конкурсні програми», –

розповів директор центру культури Хмельницького національного університету Василь Цимбалістий. Кожної п'ятниці, суботи та неділі у «Проскуріві» відбуватимуться культурно-розважальні заходи. Щосереді молодь матиме змогу відвідати гурток сучасного та бального танцю. Як розповів Василь Федосійович, у Будинку молоді «Проскурів» діє внутрішня охорона.

Символічну стрічку на відкритті перерізали: міський голова Сергій Мельник, ректор Хмельницького національного університету Микола Скиба та заступник голови Хмельницької обласної ради Валентин Грищук. За рішенням сьомої сесії міської ради (2007 р.) приміщення, яке є комунальною власністю міста, було надано в оренду на 25 років Хмельницькому національному університету.

Медичні заклади

Хмельницька міська поліклініка №4 Молодіжна, 9

Хмельницька міська поліклініка №4 заснована в 1986 р. у Південно-Західному мікрорайоні. У 1986-2002 рр. колектив поліклініки очолював головний лікар Васишин М.Й., з 2002 р. – Іванов І.С., з 2006 р. – знову Васишин М.Й.

Рішенням виконавчого комітету Хмельницької міської Ради народних депутатів від 2.07.1986 р. №172 було затверджено акт державної комісії по прийому

в експлуатацію Хмельницької міської поліклініки №4 по вулиці Молодіжна, 9 на 600 відвідувань в день. 26.05.1986 р. наказом міського відділу охорони здоров'я було призначено головного лікаря Хмельницької міської поліклініки №4 Васишина Михайла Йосиповича. З відкриттям поліклініки №4 було проведено реорганізацію поліклініки №1. В поліклініку №4 було переведено 19 дільниць і по одному з вузьких спеціалістів, кабінет профоглядів. Васишин М.Й. сам

формував колектив поліклініки.

З 2002 р. Василюшина М.Й. було обрано секретарем міської ради народних депутатів, з 2002 по 2004 р. головний лікар, Іванов І.С. З 2004 р. по 2006 р. на посаду головного лікаря було призначено Козицького В.Д. З 2006 р. головним лікарем поліклініки знову працює Василюшин М.Й., який з 16.03.20011 р. призначений заступником начальника управління праці і соціального захисту. І на посаду головного лікаря призначена Галімова Тетяна Григорівна. За час існування поліклініки, дільничному терапевту Єзопкіній Р.Ю. було призначено звання «Заслужений лікар України».

Хмельницька міська дитяча лікарня

У перші післяреволюційні роки завідувачем підвідділу охорони материнства та дитинства при Проскурівському повітовому відділі працював лікар Охлянд, а згодом Софія Чечельницька. У 1921 р. лікарем з внутрішніх та дитячих хвороб при міській центральній амбулаторії був призначений лікар Михайло Дорфман. Лікування дітей до 10 років тут було безкоштовним, лікування старших дітей оплачували батьки.

У 1938 р. на території нинішньої лікарні був організований стаціонар дитячої лікарні на 35 ліжок. Усе дитяче населення міста в довоєнний час обслуговувалось дитячою поліклінікою, консультацією, молочною кухнею. Разом з дитячою консультацією працювала жіноча консультація. У 1938 р. в дитячій поліклініці працювало 6 педіатрів, функціонував кабінет електросвітлолікування.

5 квітня 1944 р., після звільнення міста від фашистських військ, було організовано дитяче відділення на 25 ліжок, завідувача Архипова Валентина Василівна, та дитяча поліклініка із дитячою консультацією, завідувачем цього закладу був призначений Паньков Петро Васильович, який одночасно працював завідувачем відділу охорони здоров'я. Лікар Паньков працював у місті в період окупації, був підпільником, багато молодих людей врятував від поневолення та вивезення окупантами до Німеччини.

У 1945 р. дитячу поліклініку відвідали 21200 пацієнтів, у дитячому стаціонарі на 25 ліжок проліковано 412 дітей. У кінці 1945 р. стаціонарне відділення очолила Василькіоті Лідія Євстахівна, а з 1 березня 1946 р. – Бех Василь Іванович. Саме під його керівництвом проводилась подальша реорганізація та розвиток педіатричної служби міста Проскурова. Працюючи головним лікарем міської дитячої лікарні, він у 1948 р. був призначений позаштатним, а з 1952 р. – штатним обласним педіатром. При безпосередній участі Бега В.І. у 1958 р. було відкрито обласну дитячу лікарню.

На початку 1951 р. працювали в лікарні 17 – лікарів-педіатрів, 9 – лікарів інших спеціальностей. У місті діяло 7 педіатричних дільниць, працювали 3 шкільних лікарі, один лікар-педіатр дитячого садка. У 1950 р. дитяча смертність знизилась на 25% у порівнянні з першими повоєнними роками.

У 1952 р. дитячу лікарню очолила досвідчений лікар Степанова Віра Олександрівна, а з 1954 по 1958 рік лікарнею керувала Іванова Софія Аронівна. Позитивні зміни відбулись у міській лікарні в період керівництва нею Пламад'ялової Галини Кузьмівни.

В 1971 р. кількість ліжок лікарні досягла 120, функціонували відділення: грудне, старшого дитинства та інфекційне.

У 1974 р. на посаду заступника головного лікаря з медичної роботи була призначена досвідчений лікар-педіатр Легка Любов Павлівна. Почали функціонувати два педіатричних дільничних відхилення, філіали дитячої поліклініки у мікрорайонах Раково, Заріччя та Гречани, два відділення шкіл і дошкільних закладів.

У 1968 р. міська дитяча лікарня заноситься в «Книгу трудової слави міста», а головний лікар Пламад'ялова К.Г. одержала звання «Відмінник охорони здоров'я», в 1971 р. Пламад'ялова К.Г. була нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, а в 1981 р. – орденом Леніна.

У 1974-1997 рр. головним лікарем працював заслужений лікар України Григорій Іванович Богач. За ці роки лікарня стала багатопрофільним закладом на 400 ліжок у новому шестиповерховому корпусі з поліклінікою, який був збудований в 1985 р. Це дало можливість відкрити відділення для виходжування та лікування новонароджених, дитячої неврології та отоларингології. Були обладнані відділення дитячої хірургії, дитячої ортопедії та травматології по 60 ліжок у кожному. Міська дитяча лікарня разом з обласною дитячою лікарнею виконує роль методично-лікувального центру Хмельниччини. В 1997-2001 рр. лікарню очолював Лисий Василь Васильович тоді на базі дитячого інфекційного та пульмонологічного відділення було організовано відділення молодшого дитинства на 60 ліжок, збільшено до 60 ліжок відділення для дітей старшого віку.

З 2001 р. головним лікарем призначений Гуцул Іван Володимирович. У стаціонарі щорічно лікується більше 10 тисяч хворих дітей із різною патологією. Проводиться більше 2500 операцій. За останні роки почали роботу стаціонари на дому, розширено до 30 ліжок денний стаціонар, збільшено асортимент молочної кухні. Відкрито реабілітаційний центр для дітей з порушенням нервової та опорно-рухової системи «Турбота», цілодобово почав працювати травматологічний пункт для дітей. Розширились можливості та виросла якість надання стаціонарної допомоги: відкрито відділення реанімації та інтенсивної терапії новонароджених; 10 ліжок перинатальної неврології для новонароджених у складі відділення патології новонароджених. Розвивається хірургія новонароджених, дитяча урологія, торакальна хірургія; у 2003 р. проведено першу кардіохірургічну операцію. Зміцнюється діагностична база клінічної лабораторії, променевої служби, відкрито ендоскопічний кабінет, кабінет функціональної діагностики нервової системи, кабінет ультразвукового дослідження.

Хмельницький міський перинатальний центр

В дореволюційні часи пологова допомога надавалася дома. Після відкриття у 1880 р. в Кам'янці-Подільському фельдшерсько-акушерської школи при Кам'янець-Подільській губернській лікарні в Проскурові з'явилися перші акушерки. Однією з перших була Григор'єва Ганна

Андріївна, яка займала посаду «повітової повивальної бабки» більше 20 років. На початку ХХ ст. з'являються перші пологові приюти. Кращим в Проскуріві був пологовий приют вільно практикуючого лікаря Мар'яна Івановича Ставінського у власному будинку по вул. Дворянській. У двох окремих будівлях, побудованих за кошти його заможної дружини, розташувались прийомний передпокій, пологова кімната і кабінет для консультацій. Ставінському допомагали акушерка і сестра-служанка. До 1921 р. пологовий приют працював цілодобово.

На початку 1930-х років в міській лікарні працювало гінекологічне відділення на 15 ліжок. На той час ним завідував Григорій Натанович Вайзбурд, який одночасно був викладачем Проскурівської фельдшерсько-акушерської школи. Тоді ж і відкрився перший пологовий будинок. Знаходився він по вул. Гречко (нині вул. Івана Франка, 13), де тепер шкірно-венерологічний диспансер. Непристосованість приміщення, недостатня кількість ліжок при постійно зростаючій кількості населення міста спонукала розпочати будівництво нового пологового будинку по вул. Фрунзе (нині Кам'янецька, 76), який розпочав функціонувати 8 жовтня 1938 р. на 30 ліжок під назвою – Проскурівський пологовий будинок.

Першим головним лікарем цього закладу був Олександр Григорович Школьник, який одночасно викладав акушерство в Проскурівській фельдшерсько-акушерській школі, а начмедом Марія Гаврилівна Перелигіна. Згодом її замінила Марія Мойсеївна Шильман, яка отримала спеціальність акушер-гінеколог у Паризькому медичному інституті.

В 1940-1941 рр. посаду головного лікаря займала Берта Григорівна Зільберштейн.

Переважає кількість жінок у містах області вважала, що краще народжувати у відповідних умовах під наглядом лікарів. Тому 87% пологів приймалось в стаціонарі. Що стосується сіл, то там цей показник складав тільки 30%. Пологи приймали бабки-повивальниці. Хоча мережа пологових будинків в області була розвинена, однак просто не вистачало спеціалістів медиків.

Велика Вітчизняна війна змінила долю пологового будинку – він став лікарнею загального типу. По закінченню війни медичний заклад знову почав працювати як пологовий будинок. Його очолив гінеколог-хірург, випускник Стразбурського медінституту Ісай Маркович Коган. Згодом його замінив колишній військовий лікар, акушер-гінеколог Сергій Назарович Мельников.

З 1951-1958 рр. на посаді головного лікаря працювала Зінаїді Григорівна Крюкова. Наступне 15-річчя, до 1974 р., заклад очолював Андрій Іванович Михальчук. На посаді головного лікаря його змінив кандидат медичних наук, заслужений лікар України Віктор Юхимович Онишко. За його керівництва у 1979 р. почав функціонувати новий пологовий будинок по вул. Затонського (нині Хотовицького, 6) – сучасно оснащений, розрахований на 310 ліжок.

Минали роки, зростала народжуваність у місті та пік її припав на 1980-1981 рр., коли в Хмельницькому народився 200-тисячний мешканець. Це сталося напередодні Московських олімпійських ігор 1980 р.

Новий пологовий будинок став місцем підготовки і підвищення кваліфікації лікарів-гінекологів, медичного персоналу. Тут була створена кафедра акушерства

та гінекології факультету удосконалення лікарів Вінницького медичного інституту ім. Пирогова. Нині кафедру очолює доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України, дійсний член Нью-Йоркської академії медичних наук Григоренко Петро Петрович.

В нелегкі часи після проголошення та встановлення незалежності України в 1995-2003 рр. головним лікарем пологового будинку був Якубовський Анатолій Феліксович, прекрасний хірург, кандидат медичних наук.

В новоріччя 1998 р. турботливі руки лікарів прийняли пологи, де в сім'ї хмельничан новонароджена дівчинка стала 260-тисячною мешканкою обласного центру.

Нині в пологовому будинку функціонує 21 клінічне відділення та поліклінічні служби. До здобутків останніх років варто віднести створення відділення лікування не виношування вагітності (1999 р.), впровадження імуноферментної діагностики (2000 р.), створення відділень спільного перебування матері і дитини (2001 р.). Відремонтовано за кращими європейськими стандартами відділення інтенсивної терапії новонароджених.

Загальна кількість пологів у 2004 р. була найбільшою за всі роки незалежності держави і склала 3970 пологів.

Очолює перинатальний центр Ропотан Андрій Григорович

Ропотан Андрій Григорович народився 2 грудня 1961 р. у с. Долинське Ананьївського району Одеської області.

У 1985 р. з відзнакою закінчив лікувальний факультет Одеського медичного інституту ім. М.І.Пирогова.

Після проходження інтернатури у 1986-1989 рр. працював лікарем акушером-гінекологом Старосинявської ЦРЛ Хмельницької області.

У 1989-1991 рр. проходив клінічну ординатуру на кафедрі акушерства та гінекології №3 Київського медичного інституту ім. О.О. Богомольця.

З 1991 р. працює у Хмельницькому міському пологовому будинку: з 1993 р. – завідувач фізіологічного акушерського відділення; з 2001 р. – завідувач відділення лікування не виношування вагітності; з 2002 р. – завідувач відділення екстрагенітальної патології; з 2004 р. – на посаді заступника головного лікаря з лікувальної роботи. У 2006 р. атестований на вищу категорію зі спеціальності «Акушерство та гінекологія».

З 2010 року є депутатом Хмельницької міської ради.

Парафія

Історія заснування парафії Храму Всіх Святих землі Української Тернопільська, 24

Парафію Всіх Святих землі Української було зареєстровано виконкомом Хмельницької обласної Ради народних депутатів рішенням №193 від 20 листопада 1991 р. як громаду Хмельницької Єпархії Української Автокефальної Православної Церкви за адресою м. Хмельницький пров. Шевченка, 3, кв.51.

12 серпня 1996 р. були внесені зміни до статуту по зміні поштової адреси, а саме на вул. Пушкінську, 13/6. В цьому ж році релігійна громада на своїх зборах прийняла рішення звернутися до міської влади в особі Чекмана М.К з проханням про виділення земельної ділянки у Південно-Західному мікрорайоні біля заводу «Катіон» для будівництва православного храму. Ділянка площею 0,48 га була виділена за адресою вул. Тернопільська, 24. Освячення Хреста та місця під будівництво храму звершив Святійший Димитрій Патріарх УАПЦ. Була побудована тимчасова каплиця з дзвіницею для проведення Богослужінь.

22 лютого 1998 р. релігійна громада звернулася до органів Державної влади з проханням зареєструвати зміни в статуті релігійної громади про перехід в юрисдикцію Української Православної Церкви Київського Патріархату. Дані зміни були зареєстровані розпорядженням голови державної адміністрації 24 березня 1998 р. за номером №1273.

У 2001 р. тодішній настоятель парафії прот. Василь Максимів без рішення парафіяльних зборів та згоди громади обманним шляхом перейшов у юрисдикцію УПЦ Московського Патріархату, реєструючи нову релігійну громаду на фактичну адресу релігійної громади Всіх Святих землі Української. Віруючі звернулися до правлячого архієрея та до органів державної влади з протестом щодо переходу та приналежності до Московського Патріархату, після цього прот. Василь Максимів звільнився від обов'язків настоятеля парафії та виведений за штат. Настоятелем парафії призначили священника Володимира Марущака.

У цьому ж році громада звернулася до органів державної влади з проханням зареєструвати зміну юридичної адреси з вул. Пушкінська, 13/6 на вул. Тернопільська, 24.

У 2002 р. був розроблений проект храму Всіх Святих землі Української архітектором Петром Івановичем Карпюком. 14 лютого 2004 р. в Свято Стрітеня Господнього преосвященний Антоній Єпископ Хмельницький і Кам'янець-Подільський з духовенством міста Хмельницького звершив чин освячення наріжного каменя і закладення капсули.

Цікаві факти

Аквапарк

Спорудити суперсучасний хмельницький аквапарк площею 25 000 м² планують протягом 3 років. Одночасно він зможе прийняти до 1000 відвідувачів.

Над проектом працюють будівельні групи зі Львова, Сімферополя та Хмельницького. Місце розташування майбутнього аквапарку – вулиця Тернопільська. Хмельницький міський голова Сергій Мельник 30.03.2011 р. взяв участь у закладанні першого каменя аквапарку.

Він висловив впевненість, що ця спортивно-оздоровча споруда зробить Хмельницький більш привабливим для туристів.

Відомі люди

Брилінський Дмитро Михайлович (10.09.1916-10.03.1999) – письменник, педагог, краєзнавець, художник, публіцист.

Засновник і ректор Хмельницького інституту конструювання моделювання швейних виробів (ХІКМШВ), кандидат економічних наук, доцент, відмінник освіти України **Радомський Володимир Антонович**.

Відмінник освіти України, лауреат медалі ім. Макаренка **Василь Михайлович Селізар**.

Белаш Олена Леонідівна

Звання «Почесний громадянин міста Хмельницького» присвоєно рішенням дванадцять восьмої сесії Хмельницької міської ради №5 від 23 вересня 2009 року.

Белаш Олена Леонідівна народилася 14 серпня 1938 р. в м. Керчі. В 1953 р. вступила до Кам'янець-Подільського педагогічного училища. Після закінчення училища в 1958 р. Белаш О.Л. була прийнята на роботу в Хмельницьку школу №10. У 1964 р. заочно закінчила з відзнакою математичний факультет Львівського університету.

За роки роботи в школі №10 Олена Леонідівна працювала вчителем початкових класів, вчителем математики, заступником директора з навчально-виховної роботи 1-4 класів, директором середньої школи №10, вчителем математики та інформатики навчально-виховного комплексу №10, очільницею міського методичного об'єднання вчителів інформатики. Белаш О.Л. двічі брала участь у конкурсі фахової майстерності «Вчитель року» в номінаціях математика та інформатика, була визнана переможцем міського етапу та лауреатом обласного етапу конкурсу. Кабінету інформатики навчально-виховного комплексу №10 під керівництвом Белаш О.Л. було присвоєно звання «Зразковий кабінет». Він увійшов у п'ятірку найкращих кабінетів області. Авторські статті Белаш О.Л. постійно друкувались у фахових журналах «Інформатика в школі», «Математика в школі», «Педагогічний вісник», газетах «Інформатика» та «Математика». Вона є автором кількох методичних посібників з інформатики та математики. Досвід її роботи узагальнено та внесено до обласної картотеки передового педагогічного досвіду вчителів області при Хмельницькому обласному інституті післядипломної педагогічної освіти.

Вихованці Белаш О.Л. – переможці та призери з інформатики та математики як у місті, так і за його межами, переможці у Міжнародному інтерактивному математичному конкурсі «Кенгуру». Учні Белаш О.Л. прославляли місто Хмельницький на республіканському етапі конкурсу-захисту учнівських наукових робіт Малої Академії наук, на IV етапі Всеукраїнської олімпіади з математики та інформатики. Діяльність Белаш Олени Леонідівни з розвитку комп'ютеризації

навчального процесу дозволила навчально-виховному комплексу №10 в короткий термін перетворитися на базовий навчальний заклад для проведення семінарів та тренінгів для вчителів міста та області.

Її особиста заслуга у відкритті секції інформатики Хмельницького територіального відділення учнівського наукового товариства Малої Академії наук України, яке діє в місті з 1985 р. Белаш О.Л. присвоєно звання «Вчитель-методист», «Відмінник освіти України», «Заслужений вчитель України». Тричі нагороджена Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України, грамотами міського та обласного управління освіти, грамотами виконавчого комітету міської ради.

Чекман Михайло Костянтинович

Звання «Почесного громадянина міста Хмельницького» присвоєно рішенням позачергової четвертої сесії Хмельницької міської ради від 22 липня 2002 року (посмертно).

Чекман Михайло Костянтинович народився 16 серпня 1946 р. в с. Чаньків Дунаєвського району на Хмельниччині.

Після закінчення Кам'янець-Подільського індустріального технікуму та Львівського політехнічного інституту працював на Токмацькому гранітному кар'єрі, заводі «Катіон» у місті Хмельницькому, Хмельницькому міськкомі партії, міськвиконкомі.

У 1990 р. обраний головою Хмельницької міської ради народних депутатів. З 1998 р. – Хмельницький міський голова.

Основними пріоритетами роботи М.К. Чекмана завжди були проблеми належного життєзабезпечення міста, його утримання та розвитку, розбудови економічної та соціальної інфраструктури, відродження української культури та духовності.

Скиба Микола Єгорович

Вчений у галузі легкої промисловості, доктор технічних наук (2005 р.), професор (1997 р.).

Народився 1 січня 1950 р. у селі Камінь Кролевецького району Сумської області. У 1972 р. закінчив Київський технологічний інститут легкої промисловості (тепер Київський національний університет технологій та дизайну) за спеціальністю «Машини і апарати легкої промисловості» і вступив до аспірантури при цьому інституті. У 1975 р. отримав призначення на посаду асистента у Хмельницький технологічний інститут побутового обслуговування.

У 1980 р. захистив кандидатську дисертацію, а в 2004 р. – докторську на тему «Наукові основи ресурсозберігаючих технологій переробки відходів

натуральних шкір у матеріали та вироби взуттєвого виробництва». З 1996 р. – професор кафедри машин і апаратів, з 1996 р. – декан гуманітарно-педагогічного факультету, у 1999-2001 рр. – проректор з навчальної роботи, з 2001 р. – ректор Технологічного університету «Поділля» (з 2004 р. – Хмельницький національний університет).

Автор (співавтор) понад 130 наукових праць, зокрема навчальних посібників і монографій: «Рационализация изготовления деталей низа обуви из искусственных полимерных материалов» (1992 р.), «Методика математичного моделювання технології та механізмів легкої промисловості» (1997 р.), «Методика розрахунку механізмів з гідравлічним приводом машин легкої промисловості» (1997 р.), «Числові методи математичного моделювання в створенні технологічної оснастки для лиття виробів з полімерних матеріалів» (2002 р.), «Технологічні процеси і обладнання для розволокнення шкіряних та волокнистих матеріалів» (2003 р.), «Обладнання для переробки відходів» (2004 р.); 6 авторських свідоцтв і 12 патентів на винаходи.

За здобутки Миколи Єгоровича як педагога, науковця та керівника Президент України присвоїв йому Почесне звання «Заслужений працівник народної освіти України» (1999 р.). У 2002 р. він відзначений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. У цьому ж році удостоєний Почесної грамоти Міністерства освіти і науки України за вагомий особистий внесок у розвиток фізичної культури і спорту серед студентської молоді. У 2008 р. його нагороджено Орденом «За заслуги» III ст.

Молоді таланти мікрорайону

Талановита хмельницька піаністка, семикратна лауреатка міжнародних конкурсів **Ганна Панкова**.

Ще у семирічному віці талановита Хмельницька піаністка, семикратна лауреатка міжнародних конкурсів Ганна Панкова, відтоді, як почула під час перебування з батьками у Ялті гру видатного санкт-петербурзького піаніста, загорілась фортепіанною грою, «захворіла» музикою. І, здається, на все життя...

Хоча у її родині і не водились музиканти. Старша сестра Ольга – фармацевт, батько, Олександр Емануїлович – інженер-випробувач радіозаводу, мама Марія Євгенівна – інженер-конструктор. Довелось батькам відправити Ганнусю до дитячої музичної школи №1. А вже через два роки дівчинка навчалась у дитячій школі мистецтв у класі Катерини Слободянюк, згодом – у класі Тетяни Бондаренко (нинішнього директора школи мистецтв). Дівчинка не просто собі грала гами, етюди, п' еси, а летіла на крилах музики у чародійне царство звуків, примхливих музичних образів...

Вже на четвертому курсі Хмельницького музичного училища ім. В.Заремби під вмілим керівництвом талановитого педагога Валерії Разумової Ганна сягнула таких висот майстерності, що відважилась взяти участь у міжнародному конкурсі піаністів «Срібний дзвін» (Ужгород-2004). І звідти приїхала лауреатом другої премії. Того ж року ще, одне лауреатство – в Німеччині на міжнародному фестивалі «Мистецтво об'єднує».

А незабаром ще одна визначна подія: перший публічний виступ з Хмельницьким обласним симфонічним оркестром, де вона виконала Концерт Е. Гріга у трьох частинах.

Нині Ганна Панкова, вже маючи за плечима академічну освіту (закінчила з відзнакою магістратуру Львівської національної академії, клас доцента, заслуженої артистки України Оксани Рапіти) та неабиякий досвід концертної діяльності в містах України, Польщі, Словаччині, Чехії, працює викладачем фортепіано у Хмельницькому музичному училищі.

Але повернімося до львівського періоду становлення піаністки Ганни Пайкової. Вже в кінці першого курсу Львівської національної академії Ганна бере участь у I Фестивалі-конкурсі музики Ф.Шопена (м. Львів). А в 2009 р. стає лауреатом I премії міжнародного конкурсу «Мистецтво XXI століття» у місті Ворзель (категорія «Камерний ансамбль» у складі фортепіанного квінтету під керівництвом Т.Шуп'яної).

Ще там, у студентській аудиторії, зродився творчий тандем Юлії Божик і Ганни Пайкової (на фото). Починаючи з 2009 р., ці дві талановиті музикантки об'їздили з гастролями багато країн, беручи участь у престижних концертах камерної музики. І це не тільки сольні концерти фортепіанного дуету, але й триумфальні Варшави, Лодзя, Санока (Польща), за що дівчата цього року удостоєні нагороди Підкарпатської фундації розвитку культури.

У квітні фортепіанний дует Юлії та Ганни здобув звання лауреата (III премія) на міжнародному конкурсі імені Ф.Шуберта (м. Єсенік, Чехія).

Репертуар цього неординарного дуету барвиться шедеврами світової фортепіанної музики. Цілий калейдоскоп напрямків і стилів. У їх творчій палітрі всього вдосталь. Контрастування тем і образів, їх взаємопроникнення, пластична зрівноваженість форми і висока інструментальна техніка гри, індивідуалізація тембральних барв, масштабність музично-образного мислення – це ті основні риси Юлії і Ганни, які дали їм можливість піднятися на музичний Олімп. А вони ж лише рік тому розпрощалися зі студентською партою. У них усе ще попереду!

Бібліотеки мікрорайону **Бібліотека-філія №7**

Бібліотека була створена у 1966 р. у новозбудованому приміщенні п'ятиповерхового гуртожитку. З 1976 р. філія №7 стала частиною міської централізованої бібліотечної системи. Бібліотеку-філію №7 в різні роки очолювали: Ісаєнко Галина, Грицишена Тетяна, Орлова Тетяна, Куценко Ліна, Федорук Тетяна. За час існування бібліотеки змінювалися не лише працівники, а й структура книжкового фонду, перебудовувалась довідкова, інформаційна та бібліографічна робота. З 2009 р. у бібліотеці є доступ до Інтернету. Для задоволення інформаційних потреб читачів на якісно новому рівні, працівники

бібліотеки взяли участь та перемогли у конкурсі від програми «Бібліоміст» і для читачів з вересня 2011 р. у бібліотеці на 4-х комп'ютерах – безкоштовний доступ до Інтернету.

Бібліотека-філія №11

У 1969 р. в центрі міста Хмельницького по вул. 25 Жовтня була відкрита бібліотека-філія №11. На той час фонд бібліотеки складав 27749 примірників. Бібліотека розвивалася, фонд збільшувався. У 1983 р. фонд бібліотеки збільшився майже на 10 тисяч. Приміщення потребувало розширення. У зв'язку з цим, за рішенням міськвиконкому, у 1983 р. бібліотеку було переведено у приміщення за адресою Львівське шосе, 47/2.

За період з 1983 по 1989 роки завідувачі бібліотекою змінювалися: Воскобойникова Белла Ісаївна, Беседіна Тетяна Олександрівна, Заборовська Ольга Олександрівна, Тютюнник Лідія Пилипівна. У 1989 р. приступила до обов'язків завідувачою Марценюк Віра Порфирівна, яка працювала на цій посаді до 1999 р. Більше 10 років завідувачою була Сінькова Світлана Володимирівна, а з 2010 р. бібліотеку очолює Лебідь Владислава Владиславівна.

Депутати мікрорайону

Міхняк Богдан Григорович

Серед депутатів Хмельницької міської ради шостого скликання значна частина тих, кого ми, хмельничани, вперше побачили перед виборами, або ж уже під час роботи депутатського корпусу. «Проскурівський телеграф» періодично буде знайомитися з «новачками», дізнаватися ким вони є за межами сесійної зали та як до неї йшли.

Отож, знайомтеся: Богдан Міхняк, директор Хмельницького регіонального центру з інвестицій та розвитку, безпартійний, у міській раді член фракції «Фронт змін». Одружений, батько п'яти дітей.

Богдан Григорович серед депутатів новачок, проте досвіду роботи на державних посадах – чимало. Займався розробкою інвестиційних проектів і залученням інвестицій на Хмельниччину. Сьогодні державним підприємством Хмельницький регіональний центр інвестицій та розвитку, яке він очолює, ведуться переговори з польськими інвесторами щодо можливого будівництва сміттєпереробного заводу в нашому місті. Найближчим часом планується провести конкурс щодо того, щоб за рахунок державних коштів реалізувати ці проекти, тобто погашення відсоткової ставки та співфінансування під гарантії держави. Адже ще в грудні минулого року Кабмін України затвердив перелік «Національних проектів» у таких напрямках як «Доступне житло», «Чисте місто», «Якісна вода» та інші, не менш важливі. Над створенням і реалізацією цих проектів депутат працює разом з головою робочої групи «Національний проект» Владиславом Каськівом. А взагалі – трудову діяльність почав відразу після служби в армії. Спочатку два роки працював на ринку, де відчув перші проблеми

зі співвідношенням роботи і заробітку. Постійні поїздки в Польщу, Угорщину, Росію примушували відчувати себе непотрібним у своєму ж суспільстві. Думаючи про хоч якийсь професійний ріст, вирішив так би мовити, працювати на себе і відкрив приватне науково-комерційне підприємство «Холодтехсервіс», яке очолював майже двадцять років. Воно займається холодильними установками: встановленням, налагодженням і подальшим обслуговуванням. Трудову діяльність на державній службі розпочав з управління соціального захисту Хмельницької ОДА, згодом був радником губернатора і головою Старокостянтинівської райдержадміністрації.

Архієпископ Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній Української Православної Церкви Київського Патріархату відзначив депутата Хмельницької міської ради Богдана Міхняка орденом святого Юрія Переможця III ступеня.

Засаднюк Володимир Антонович

Народився 1961 р. в селі Гоголі Віньковецького району.

Закінчив Хмельницький інститут регіонального управління і права та Київський державний інститут культури ім. О. Корнійчука.

У 1994-1998 рр. працював завідуючим відділом культури виконкому Хмельницької міськради. У 1999-2002 рр. – помічник заступника голови обласної ради, радник голови обласної ради, завідуючий відділом по роботі з засобами масової інформації, політичними партіями, громадськими об'єднаннями (відділ внутрішньої політики).

У 2002-2006 рр. працював на посаді заступника Хмельницького міського голови з питань діяльності виконавчих органів влади.

У 2006-2010 рр. – депутат Хмельницької міської ради, заступник голови депутатської фракції.

За безпосередньої участі В.А. Засаднюка збудовано та відкрито:

- дитячу музичну школу (мікрорайон Озерна);
- пам'ятник жертвам політичних репресій;
- бібліотеку в мікрорайоні Озерна;
- музей історії міста Хмельницького.

Організував відбудову табору «Чайка» в с. Головчинці, ремонт дороги по провулку Купріна.

За ініціативи В.А. Засаднюка створена комісія по матеріальній допомозі релігійним конфесіям, отримані кошти пропорційно отримують усі конфесії.

Ініціатор відкриття в усіх загальноосвітніх школах м. Хмельницького музеїв та музейних кімнат Великої Вітчизняної війни (музеї бойової слави).

Брав участь у розробці Генерального плану м. Хмельницького.

Львівське шосе

Одна з головних магістралей Південно-Західного мікрорайону. Виникла у другій пол. XX ст. як початок шляху від Проскурова у західному напрямку – на містечко Фельштин (нині село Гвардійське Хмельницького району). Звідси перша назва вулиці – Фельштинське шосе. В 1946 р. у зв'язку із введенням в дію траси Проскурів – Львів, вулиця перейменована на Львівське шосе. Пролягає від вул.

Кам'янецької до виїзду з міста у напрямку на Тернопіль – Львів (звідси сучасна назва).

Комплекс речових ринків. Займає велику територію вздовж Львівського шосе (від його початку), протягнувшись за залізницю до вул. Геологів. В 1987 р. міськвиконком надав дозвіл «Облспоживспілці» на облаштування першого великого речового ринку на Львівському шосе. Протягом наступного десятиліття навколо нього розбудовується цілий ринковий комплекс, який на сьогодні займає площу 18 га і включає 24 самостійних речових ринки. З 1998 р. Хмельницькі ринки займають перше місце в Україні за ринковим збором.

Хмельницький інститут економіки та підприємництва
Львівське шосе, 51/2

Ректор – Капітанець Олександр Миколайович.

Рік заснування: 1993.

Підготовка на базі повної загальної середньої освіти (11 класів) за спеціальностями: «Менеджмент організацій», «Економіка підприємства», «Облік і аудит».

Форми навчання: денна, заочна.

Термін навчання: денна форма – 5 років, заочна – 5,5 року.

Підготовка на базі базової загальної середньої освіти (9 класів) за спеціальностями: «Економіка підприємства», «Бухгалтерський облік».

Форма навчання: денна.

Термін навчання: 2 роки 10 місяців.

До послуг студентів: бібліотека, їдальня, 3 комп'ютерні класи, гуртожиток, спортзал, центр соціологічних досліджень і прогнозування.

Структура університету:

Економічний коледж;

Навчальний відділ;

Заочне відділення;

Кафедра економіки підприємства;

Кафедра менеджменту організацій;

Кафедра обліку, аудиту та фінансів;

Кафедра суспільних наук і мовної підготовки;

Кафедра вищої математики та інформатики;

Військова кафедра;

Бібліотека.

Використані джерела:

1. Державна служба охорони при МВС України [Електронний ресурс] // Державна служба охорони. – Електрон. дан. – Режим доступу : http://www.dso.com.ua/index.php?lang_id=1&menu_id=1. – Назва з екрану.
2. Єсюнін С. М. Вулиці Хмельницького : істор.-довід. вид. / Сергій Єсюнін. – Тернопіль, 2005. – 154 с.
3. Єсюнін С. Хмельницькому тролейбусу – 30 років / Сергій Єсюнін // «Є!» – 2000. – №145. – 25-31 грудня.
4. Історія створення Центру підвищення кваліфікації [Електронний ресурс] // Центр підвищення кваліфікації, перепідготовки працівників та кінології Держмитслужби. – Електрон. дан. – Режим доступу : http://www.center.km.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1&Itemid=2. – Назва з екрану.
5. Історія розвитку освіти міста Хмельницького / під заг. ред. К. Д. Новченкової. – Хмельницький, 2008. – 281 с.
6. Кризь час і простір: від покоління до покоління. Підприємству «Новатор» – 40 років / упор. : Марценюк А. – К. : ТОВ «Новий друк», 2005. – 134 с.
7. Кульбовський М. З музикою в серці : [про талановиту хмельницьку піаністку Ганну Панкову] / Микола Кульбовський // Проскурів. – 2011. – №26. – 30 червня. – С.14.

Матеріал підготували:

Зав. бібліотекою-філією №10 Зозуля Л.В.;

Провідний бібліотекар бібліотеки-філії №10 Дроздова О.В.;

Зав. бібліотекою-філією №7 Федорук Т.Б.;

Провідний бібліотекар бібліотеки-філії №7 Паламарчук І.В.;

Зав. бібліотекою-філією №11 Лебідь В.В.